

som stiller Forslag overfor Rigsdagen om at bryde med dette Princip.

Efter disse indledende Bemærkninger skal jeg gaa over til at omtale selve Indstillingen fra Fællesudvalget. Ser man paa denne og sammenligner den med det oprindelige Lovforslag, som blev forelagt af den højtærede Socialminister i dette høje Ting, vil man opdage, at der ikke er ret meget tilbage af dette. Det eneste, der er tilbage, er det oprindelige Lovforslags § 6, hvori der stod: Denne Lov træder i Kraft straks. Alt det ændet er lavet om og lavet om paa en saa afgørende Maade, det foreliggende Lovforslag er trukket saa stærkt over imod Nødhjælpsarbejdeprincippet, som er nedlagt i Loven af 1924, at der bliver grumme liden Lighed tilbage med Ministerens oprindelige Lovforslag.

Jeg maa maaske først pege paa, at Ministeren stillede Forslag om, at der skulde optages et Statslaan paa 8 Mill. Kr., som igen skulde kunne udlaanes til Kommuner, som vilde iværksætte Arbejder til Afhjælpning af Arbejdsløshed, uden Hensyn til, om det var Nødhjælpsarbejde; tværtimod, det skulde være andre Arbejder, og Nødhjælpsarbejder blev henvist til Arbejdsløshedslovens Bestemmelser. Saaledes som Indstillingen nu foreligger baade fra Flertallets og Mindretallets Side vedrørende dette Punkt, er Forholdet det, at af det Laan, som der kan blive Tale om at yde fra Statens Side til Kommunerne, forbeholdes de 6 Mill. Kr. udelukkende til Igangsættelse af Nødhjælpsarbejder, og med Hensyn til de 2 Mill. Kr., som kan anvendes til andre Arbejders Igangsættelse, er Forholdet det, at for at kunne anvende dem skal der fra de stedlige Udvalg, d. v. s. Amtsudvalgene, foreligge Erklæring om, at de paagældende Arbejder ikke egner sig til at udføres som Nødhjælpsarbejder.

Med Hensyn til Tilskuddet vil det erindres, at Ministerens Forslag gik ud paa, at der, naar der ikke var Tale om Nødhjælpsarbejder, skulde ydes et direkte Tilskud til Arbejdslønnen af 2 Kr. pr. Dag, 2 Mill. Kr. til Kommuner og private, som nyder offentlig Støtte, til saadanne Arbejders Igangsættelse, og 1 Mill. Kr. var altsaa forbeholdt til Gennemførelse af Arbejder efter Lovforslagets § 4, som gav Ministeren for offentlig Arbejder Bemyndigelse til at sætte saadanne Arbejder i Gang. Der var med andre Ord Tale om at stille 3 Mill. Kr. til Raadighed som direkte Tilskud til Arbejdslønnen ved Arbejder, der ikke var Nødhjælpsarbejder. Dette er der ikke blevet noget tilbage af, men Forholdet er det, at for yderligere at

stimulere Kommuner og private, der nyder offentlig Støtte, til at sætte Nødhjælpsarbejder i Gang stilles der baade af Flertallet og af Mindretallet Forslag om, at udover det direkte Tilskud til Arbejdslønnen, som kan ydes i Henhold til Arbejdsløshedslovens Bestemmelser, skal der fra Statens Side ydes et Tilskud til Materialeanskaffelser, et Tilskud, som kan andrage indtil 20 pCt. af Anskaffessummen, for saa vidt Materialerne er af dansk Oprindelse eller dansk Forarbejdning; Maksimumsgrænsen for det Beløb, som her skal kunne anvendes, sættes til 1 Mill. Kr. Herved stimuleres der altsaa yderligere til Igangsættelse af Nødhjælpsarbejder.

Det Punkt, der er Strid om, er Spørgsmaalet om at yde Tilskud til Materialeanskaffelser, naar der iværksættes Arbejder, som ikke er Nødhjælpsarbejder, thi det er jo givet, at Kommuner og private, som nyder offentlig Støtte, ogsaa kan iværksætte Arbejder, der ikke er Nødhjælpsarbejder. Fra Flertallets Side foreslaar man, at der ogsaa for disse Arbejders Vedkommende skal ydes Tilskud til Materialeanskaffelser, for saa vidt Materialerne er af dansk Oprindelse eller dansk Forarbejdning — Tilskuddet kan andrage indtil 20 pCt. af Anskaffessummen, og Maksimum for Beløbet sættes ogsaa her til 1 Mill. Kr. Heroverfor er det, at vi for vort Vedkommende tager et Forbehold, idet vort Parti ønsker tilføjet til § 2, 3die Stykke, i det af Flertallet affattede Forslag: „, dog paa Betingelse af, at der af de ved Arbejdet beskæftigede gives Afkald paa saa mange Procent af den sædvanemæssige Løn, dog højst 10 pCt., at Afslaget i Lønnen er lig den til Materialer ydede Statsstøtte. Regulering heraf finder Sted ved Arbejdets Slutning“. Jeg vil herom gerne sige, at naar der fra Kommuner eller saadanne Institutioners Side, som jeg har omtalt, iværksættes Arbejder til Indskrænkning af Arbejdsløsheden, det vil altsaa sige Arbejder, som ikke vilde være blevet bragt til Udførelse paa dette Tidspunkt, hvis der ikke havde været Arbejdsløshed til Stede, saa paaføres der disse Kommuner og Institutioner en saa stærkt forøget Udgift, at vi under Hensyn til den nuværende økonomiske Situation finder det rimeligt og naturligt, at skal Staten yde *sit* Tilskud til Materialeanskaffelse, skal der ogsaa bringes Ofre fra den anden interesserede Parts Side, nemlig Arbejderne. Jeg maa maaske belyse dette Forhold gennem et Eksempel. En Kommune sætter et Arbejde i Gang, som koster 100 000 Kr. — det forudsættes sta-